

Leo Trotskij

Det femte hjulet

27 januari 1938

Den så kallade Internationella Arbetarassociationen (Asociación Internacional de los Trabajadores, AIT), som företräder anarkosyndikalistiska grupper i olika länder, sammanträdde 8-17 december i Paris. Som bekant är det spanska CNT den enda stora sektionen i denna International. Alla andra (svenska, portugisiska, franska, latinamerikanska) organisationer är obetydliga storleksmässigt.

Naturligtvis kan även en liten organisation bli betydande om den intar en självständig revolutionär ståndpunkt som föregriper klasskampens framtida utveckling. Men, vilket framgår av den kortfattade redogörelse som finns i *AIT:s Informationsbulletin* (nummer 67 av den tyska utgåvan av *Boletín de información*), den extra ordinarie kongressen i Paris slutade med en fullständig seger för García Olivers politik, dvs en politik som innebär kapitulation för borgerligheten.

Under det gångna året har några anarkistiska publikationer, framförallt franska, framfört mild kritik mot det spanska CNT:s aktionsmetoder. Det finns tillräckligt med underlag för denna kritik: I stället för att bygga en statslös kommunism blev CNT-ledarna ministrar i den borgerliga staten! Denna omständighet hindrade dock inte AIT:s Pariskongress från att ”godkänna CNT:s linje”. För sin del förklarade den spanska anarko-syndikalismens ledare inför kongressen att om de hade förrätt den socialistiska revolutionen och räddat borgarklassen, så var det endast på grund av ”otillräcklig solidaritet från det internationella proletariet”.

Kongressen uppfann inget nytt. Alla reformistiska förrädare har alltid lagt skulden för sitt förräderi på proletariet.

Om socialpatrioter stödjer sin ”nationella” militarism, så är det naturligtvis inte för att de är kapitalets lakejer, utan på grund av att ”massorna är inte mogna för riktig internationalism ännu”. Om fackföreningsledarna visas sig vara strejkbrytare, så beror det på att ”massorna inte är tillräckligt mogna för att kämpa”.

Redogörelsen säger inte ett ord av revolutionär kritik vid denna Pariskongress. I detta avseende, liksom i många andra, imiterar herrar anarkister fullt ut de borgerliga liberalerna. Varför låta pöbeln få höra talas om de meningsskiljaktigheter som finns i de högre kretsarna? Detta kan bara skada de anarko-borgerliga ministrarnas auktoritet. Det är mycket troligt att de franska anarkisterna, som svar på sin ”vänsterkritik”, påmindes om sitt eget agerande under det senaste imperialistiska kriget.

Vi har redan från några anarkistiska teoretiker fått höra att under ”exceptionella omständigheter” som krig och revolution, är det nödvändigt att ge upp det egna programmets principer. Sådana revolutionärer har stora likheter med regnrockar som bara läcker när det regnar, dvs. under ”exceptionella omständigheter”, men under torrt väder är de fullständigt vattentäta.

Pariskongressens beslut ligger helt på samma nivå som García Olivers och hans likars politik. AIT:s ledare har beslutat att vända sig till Andra, Tredje och Amsterdam-internationalerna med ett förslag om att skapa en ”enad internationell antifascistisk front”. Inte ett ord om kamp mot kapitalismen! Kampmetoderna tillkännages: ”bojkott av fascistiska varor” och ... ”Påtryckningar på de demokratiska regeringarna” – de mest tillförlitliga metoderna för att befria proletariet.

Uppenbarligen i syfte att utöva ”påtryckningar”, blev ledaren för den Andra internationalen, León Blum, premiärminister i det ”demokratiska” Frankrike och gjorde allt för att krossa det

franska proletariatets revolutionära rörelse. Tillsammans med Stalin, och i samarbete med García Oliver hjälpte Blum Negrín och Prieto att kväva det spanska proletariatets socialistiska revolution. I alla dessa aktiviteter spelade Jouhaux en mycket framträdande roll.

Med sådana aktioner har de tre Internationalernas enhetsfront i kampen mot det revolutionära proletariatet redan praktiserats under lång tid. I denna front har CNT-ledarna inte intagit en särskilt framträdande plats, men väl en tillräckligt skamlig sådan!

Pariskongressen innebär att de spanska anarkisternas förräderi prackas på anarkismen i hela världen. Detta kommer till uttryck bland annat i det faktum att från och med nu kommer AIT:s generalsekreterare att utses av det spanska CNT. Med andra ord kommer generalsekreteraren från och med nu vara en tjänsteman från den spanska borgerliga regeringen.

Herrar anarkistiska och semi-anarkistiska teoretiker och semi-teoretiker, vad har ni att säga om allt detta? Kommer ni att i likhet med de spanska anarko-syndikalisterna gå med på att spela rollen som det femte hjulet på den borgerliga demokratins vagn?

Många anarkister känner sig naturligtvis inte helt tillfreds med detta. Men för att övervinna sin oro byter de samtalsämne. Varför hålla på med Spanien eller AIT:s Pariskongress... när man kan tala om... Kronstadt eller Machno? ... de mest brännande frågorna.

I sin förruttnelse och dekadens vill den anarkistiska Internationalen tydligen inte vara sämre än den Andra och Tredje internationalen. Förr eller senare kommer de ärliga anarkistiska arbetarna hitta fram till Fjärde internationalen.

Översättning: *Martin Fahlgren*